

รักที่หายไป

สุดท้าย

จินนະ

ตัวอย่าง

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มใจที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ສຸກາພຸນຽມ ສຸດທີ່ຮ້າຍ

ຈິນຕະ

"ที่ผมพูดไปทั้งหมดนี้เพราะผมเชื่อ...ว่าผมปกป้องคุณได้แน่นอน คุณจะไม่เชื่อใจใครสักคนบนโลกนี้ก็ได้ แต่ผมขอแค่ครั้งนี้ให้คุณเชื่อใจผมนะทอย"

คำนำ

สวัสดิ์ค๊ะนักอ่านทุกท่าน หากได้มาพบกันในหน้านี้ ก็แสดงว่า With Love มีเรื่องราวสนุกๆ มาเสิร์ฟทุกคนอีกครั้งแล้วค่ะ

'สุภาพบุรุษ สุดที่ร้าย' ในมือของนักอ่านทุกท่านเป็นนิยายเรื่องใหม่จากนักเขียนใหม่ของสำนักพิมพ์ With Love อย่าง 'ฉินฉะ' แม้ว่าจะเป็นนักเขียนหน้าใหม่ แต่ฝีมือในการสร้างสรรค์เรื่องราวนั้นสนุกสนานไม่แพ้ใครแน่นอนค่ะ

'ฉินฉะ' ได้เปิดตัวในฐานะนักเขียนของเราด้วยการพา 'กวิณ' กรรมการบริหารรูปหล่อ กับสาวสวยใบหน้าเฉียวคมอย่าง 'ทยาดา' มาให้นักอ่านทุกท่านได้ร่วมลุ้นไปกับความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นมาจากการเห็นสิ่งเหนือธรรมชาติของพระเอกหนุ่มสุดหล่อแต่ปากคมราวกับกรรไกรคนนี้นักินค่ะ

เพราะกวิณเห็นวิญญาณตามติดทยาดา ด้วยความถูกใจเธอตั้งแต่แรกเห็นเลยขีดคำสั่งของครอบครัวที่บอกว่าให้ทำเป็นเมินเฉยไปเสียเข้าไปบอกกับทยาดาตรงๆ เพราะอยากจะช่วยให้วิญญาณตนนั้นเลิกตามติดเธอเสียที แต่ใครจะรู้ว่านอกจากทยาดาจะไม่เชื่อแล้วยังด่าเขาว่าเป็นไอ้โรคจิตอีกด้วย

เรื่องราวของหนึ่งคนเห็นผี กับอีกหนึ่งคนที่ปฏิเสธจะเชื่อ (เพราะกลัวผีขึ้นสมอง) จะเป็นอย่างไร แล้วความสัมพันธ์ของพวกเขาที่ดูจะตะกุกตะกักตั้งแต่เริ่มต้นจะลงเอยกันแบบไหน เรามาตามลุ้นไปพร้อมๆ กันเลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัติ

นักเขียน

สวัสดีนักอ่านที่มีหนังสือ หรือ E-Book เล่มนี้อยู่ในครอบครองนะคะ ขออนุญาต แนะนำตัวว่าชื่อเมย์ค่ะ ชื่อที่โหลที่สุดอันดับหนึ่งของประเทศไทยทุกสมัยหลายปีซ้อน เป็นคนกรุงเทพฯ แต่กำเนิด จบระดับชั้นมัธยมจากโรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี และสอบติดคณะสัตวแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเอกราชแห่งหนึ่ง แต่ด้วยปัญหาสุขภาพ ทำให้ต้องพักการเรียนเอาไว้แค่ปีที่ 4 และพักยาวๆ เป็นคนว่างงานไปโดยปริยาย อันเนื่องมาจากโรคที่ทำให้สารเคมีและฮอร์โมนในสมองสั่งการผิดปกติไปจากคนอื่น หรือที่รู้จักกันในสมัยนี้ว่าโรคซึมเศร้านั่นเองค่ะ

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ชื่นชอบ และช่วยฮีลจิตใจมาตั้งแต่ชั้นมัธยมต้นคือการอ่านหนังสือนิยาย เล่มแรกเป็นการอ่านต่อจากเพื่อน ซึ่งก็เป็นนิยายของแจ่มใสเสียด้วย สมัยนั้นมักจะมี JamPOP ON TOUR ตามโรงเรียนมัธยม (ใช้ไหมนะจำไม่ค่อยได้ ปาไปหลักสามแล้วก็แบบนี้แหละ) ก็ไปอยู่กับเพื่อนสัปดาห์ละ หารกันซื้อเวียกกันอ่าน ฉะนั้นการเดินทางในเส้นทางนักเขียนนิยายของเมย์จึงเริ่มตั้งแต่ออนมัธยมเลยทีเดียว เขียน ลบ ต้อง วันเป็นลูบไปจนถึงวันที่ตัดสินใจเอาลงเว็บ ผลตอบรับเป็นยังไงจำไม่ได้แล้ว เพราะนานมาก ทว่าดันเข้าตาสำนักพิมพ์เล็กๆ แห่งหนึ่งจนติดต่อมาขอทำงานด้วย แต่เนื่องจากเพิ่งเป็นสาวสิบห้าอ่อนประสบการณ์ก็ยังไม่ค่อยมั่นใจว่าใช่หรือแก...แล้วพลาดโอกาสนั้นไปอย่างน่าเสียดาย

พอหลังจากออกจากมหาวิทยาลัยก็กลายเป็นคนว่างงานเต็มรูปแบบจึงกลับมานึกถึงความสุขในการเขียนนิยายสมัยมัธยมอีกครั้ง และเริ่มต้นเขียนทุกๆ ที่โรคยังรุมเร้าอยู่ สุดท้ายก็ได้ออกมาเป็นนิยายเล่มที่ท่านกำลังถืออยู่นี้ นี่คือนี่สิ่งที่บ่งบอกความสำเร็จในการตั้งใจเข้ารับการรักษาโรคของตัวเองค่ะ แม้มันจะกินเวลานานมากกว่าจะได้เรื่องนี้มา แต่ก็ทำได้แล้วนะคะ

เพราะฉะนั้นขอฝากนามปากกา 'จิณณะ' ให้นักอ่านทุกท่านได้คอยติดตามผลงาน จะติหรือชมไม่ว่ากัน แต่ทุกท่านที่อ่านงานของนามปากกานี้ เมย์เองก็มีความสุขและกล้าที่จะแนะนำตัวเองว่าเป็นนักเขียนนิยายได้อย่างสุขใจแล้วค่ะ รักนะคะ...

จิณณะ

แนะนำ ตัวละคร

กวิน (วิน)

ลูกชายคนโตของตระกูลนักธุรกิจผู้เกิดมาพร้อมความสามารถพิเศษอย่างการมองเห็นวิญญาณ ชายหนุ่มคิดอาจหาญไปเป็นเจ้าของหุ้นส่วนร้านอาหารไทยในออสเตรเลีย ทว่าสุดท้ายก็ต้องกลับมารับบทเป็นกรรมการบริหารบริษัทนำเข้าสินค้าของบิดาอยู่ที่ ภายนอกเขาอาจจะดูสุขุม เป็นสุภาพบุรุษ แต่แท้จริงแล้วเขาทั้งปากร้าย และช่างฉกฉักเป็นที่สุด

ทยาดา (ทอย)

หัวหน้าทีมเซลส์แมนโหด โหมตจริงจังมาได้ฆ่า ลูกน้องหรือหัวหน้า ถ้าทำผิดอย่าได้มาเหย้า แต่โหมตทั่วไปก็แค่สาวธรรมดาใกล้สามสิบที่ใช้ชีวิตด้วยตัวคนเดียวอย่างเด็ดเดี่ยวพร้อมกับแมวอีกสองตัว เธอเป็นรักแรกพบของกวิน ที่เจ้าตัว...ไม่อยากจะเป็นอย่างเธอเสียเลย

สพล (พล)

หนุ่มหล่อหน้าใสท่ามาไกลจากเกาหลี ขวัญใจมหาชนโดยเฉพาะพนักงานและลูกค้าสาวทั่วทุกภาคส่วน ลูกชายนักการเมืองท้องถิ่นในต่างจังหวัด ความผิดหวังในอดีตทำให้เขาเปลี่ยนแปลงตัวเองจนเป็นคนที่มีนิสัยอยากได้อะไร... ต้องได้

จันทร์ตน์ (ลูกจัน)

สาวสวยเพ็งจวมมหาวิทยาลัย ว่าที่เซลส์อนาคตไกลโดยฝีมือการปลุกปั้นจากทยาดา เรียบร้อย อ่อนหวาน และเป็นมิตรกับทุกคน แต่ใครเลยจะรู้ว่าลึกๆ แล้ว กว่าที่จะมาเป็นเธอ ต้องเจอกับอะไรมาบ้าง...

СДАВАЮ

บทนำ

"อย่าไปบอกใคร รู้กันอยู่แค่งานเราเอง"

หลังจากสิ้นสุดคำกล่าวกำชับของหัวหน้าทีม (เม้าท์) ประจำแผนก ลูกทีมชั้นดีต่างรีบขี้นิวเป็นสัญลักษณ์โอเค ก่อนจะเริ่มเปิดบทสนทนาที่ สุดแสนจะมีอรรถรสประจำวันเปรียบดังข้าวเด็ดต้นข้าวโม่ง สายตาของ หัวหน้าทีม (เม้าท์) เหล้มมองหัวหน้าทีมประจำแผนกตัวจริงเสียงจริงอย่าง ระแวดระวังก่อนจะกลับมามองเหล่าลูกทีมตัวจ้อยที่รอคอยข่าวเด็ดอย่าง ใจจดใจจ่อ

"เขารู้กันแล้วเจ้ทอยได้ทอยสมชื่อวะ" สาวหัวโจกช่างเจรจาทั้งเรื่องจริง และไม่จริงจนได้รับตำแหน่งหัวหน้าทีมเอเย่ โดยมีลูกทีมหมายเลขหนึ่ง รีบแทรกขึ้นทันทีด้วยความใคร่รู้ชั้นสูงสุด

"ยังไง เล่าเร็วๆ สิเจ้ อย่ามาทำก๊าก"

เจ้าหล่อนต้นเรื่องทำท่าเอียงคอแล้วยักไหล่พรางมองไปยังเหล่าสมุน ผู้คลั่งไคล้ข่าวก๊ากสขิปประจำบริษัทด้วยสายตาประหนึ่งผู้เหนือกว่าใน จุดสูงสุดของพีระมิด ก่อนจะค่อยๆ ทำเป็นนกระมิดกระเมี้ยนตอบอย่าง เสียไม่ได้

"ก็พี่สพลหัวหน้าที่มีเซลส์อีกสาขานั้นไง ได้กันกับเจ้ทอยแล้วจ้า เม้าทำให้แฮตไปทั้งสาขานั้นแล้ว นี่พวกเราเข้ามากรุงปะ" สิ้นสุดประโยคแซบจากหัวหน้าทีม ทั้งทีมเม้าที่ต่างทำตาโตลู่กวาว บางคนหันไปมองคนในข่าวด้วยอาการกึ่งริษยา กึ่งหมั่นไส้ อย่างอัตโนมัติ

"โหพี่ แบบนี้ไม่เม้าที่ไหวเหรอ ตัวที่อปสาขาภาคกลางเลยนะคะคุณ"

"ใจคนองจะกวาดตัวที่อปของทุกสาขาเลยปะ เป็นข่าวกับผู้ชายรายเดือนขนาดนี้ หนนี้ก็เป็นของเล่นพี่สพลเขาอีกละสิ"

"คอยดูกันต่อไปจ้าวว่าจะคงกันกี่วัน เฮ้ยแยกกๆ เจ้เดินมางุ่นแล้ว"

ยังไม่ทันที่คนถูกกล่าวหาจะเดินมาถึง แผนกช่างเม้าที่ก็กระจายตัวกลับเข้าที่เรียบริ้อยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นด้วยความเร็วเสมือนถูกฝึกหลบกระสุนหลังบังเกอร์ในหน่วยคอมมานโดมาอย่างเชี่ยวชาญ

แต่นั้นแหละ โศครจะพิรุณเลยสำหรับทยาดา

หญิงสาวกลอกตาเหลือบมองฝ่าเพดานของบริษัทอย่างแข็งในอารมณ์จะมีสักวันใหม่ที่ไม่ถูกนิทาเป็นเป้าสายตาอยู่แบบนี้

ตั้งแต่ทำงานที่บริษัทอินฟินิตี้โปรดักส์ในตำแหน่งพนักงานขายฝึกหัดตัวกระจ้อยจนทุกวันนี้เป็นหัวหน้าทีมเซลส์สำนักงานใหญ่ ทยาดาก็หนีไม่พ้นเป็นคนในประเด็นทุกทีโดยเฉพาะเรื่องคาวๆ เรื่องหวานๆ กับเขาไม่เคยจะมีหรอก!

เอาแค่ปัดมาสคาร่าหนางอนกว่าปกติก็โดนเม้าทว่าช่างอ่อนโยนไปประมาณสามคืน ทำผมผิดตรงจากเดิมก็โดนแซวว่าไปหาเหยื่ออีกประมาณเจ็ดเดือน ลีกันไม่ลงไม่ถามเธอสักคำ แค่ตอนนี่ใช้หางตามองก็พอจะรู้ว่ามิใครแอบเบะปากใส่เธออยู่ อย่างน้อยๆ ก็สองคนแล้วละเท่าที่เห็น ซึ่งตัวหญิงสาวเองก็ยังไม่รู้ว่าเรื่องอะไรที่เป็นประเด็นเด็ดเจ็ดชั่วโคตรในยามเช้านี้

ไม่นานนักหรอกเดี๋ยวกี้ได้รู้ เพราะสัจจะไม่มีในหมู่มัจฉาฉันใด รู้แล้วเงียบไว้ก็ไม่มีในกลุ่มช่างเม้าที่ฉันนั้น

แล้วก็เป็นอย่างจริงตามเคย...

"ไอ้คนเล้ามันคายนอกมาจากปากหรือยัง ถึงได้กล้าเล่าอะไรแบบนี้ ออกมาได้" นิสราวางแก้วน้ำกระแทกลงบนโต๊ะอาหารเต็มเหนี่ยวทันทีที่ได้ฟังวลีนี้เล่าสิ่งที่ลอยเกะกะเข้ามาตั้งแต่ก่อนพักเที่ยง

"ทอย แกจะเฉยต่อไปอีกหรือ ฉันทว่าเม้าท์กันหนักขึ้นทุกวันเลยนะ" นิสราถามเพื่อนร่วมงานที่ซู้กันที่สุดแล้วเท่าที่เคยทำงานมา

ทยาดาสายหน้าเป็นคำตอบพลางตักอาหารกลางวันเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ รวากับไม่สนใจ

"แม่พระจริงเว้ย บวชซีเมื่อไหร่จะไปถวายภัตตาหารเช้าเย็นเลย ให้ตาย" นลินีบ่น

"ก็แค่หมามันเห่า อีกร้อยพวกแกก็รู้ดีกันอยู่แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ชี้เกียดใส่ใจชาวบ้านชาวช่องที่ดีแต่ินทาคนอื่น ร้าคาญ!"

ทยาดาพูดทั้งที่แก้มยังตุ้ยไปด้วยอาหารมือเที่ยง เธอไม่ค่อยสนเรื่องพรรคนี้จริงๆ ดั่งว่า เพราะแค่เวลาทำงานก็มีไม่มากพอที่จะมาหาราคาเรื่องไร้สาระทำนองนี้อยู่แล้ว

กลิ่นเงินมันหอมหวานกว่ากลิ่นปากหลายพันเท่า นี่แหละคติประจำใจของเธอ

"เออ ก็จริง จะสามสิบแล้วยังไม่เคยคบใคร ทุกวันนี้ยังใช้การได้อยู่มั้งวะ" เมล็ดข้าวแทบกระเด็นออกจากปากทยาดาทันทีที่ได้ยินวลีนี้พูด แล้วยังมีหน้าหันไปหัวร่อต่อกระซิกกับนิسرائาวเป็นเรื่องขบขัน

"นี่หนึ่ง ถ้าแกไม่ใช่เพื่อนฉันตั้งแต่ ม.ต้น ละก็ แกโดนยันโครมติดกำแพงไปนานแล้วนะ" ทยาดาชี้หน้าข่มขู่เพื่อนสาว ทำเอานิสราหัวเราะหนักขึ้นกว่าเดิม

"ใครจะให้สเบ็กสูงร้อฟ้าประทานละ แกคิดว่าเนื้อคู่แกจะเดินชนกัน

แล้วภาพสลัวร์มาประกองกอดกันแบบในซีรีส์เกาหลีเหอวะถามจริง"

ทยาดากลอกตามองบนเพดานอันกลายเป็นสัญลักษณ์แสดงความมระอาของเธอไปแล้ว หญิงสาวยกน้ำขึ้นจิบอีกหนึ่งก่อนจะเตรียมตัวเทคนาในแบบที่เพื่อนสาวทั้งสองพูดตามได้แทบจะเป๊ะทั้งประโยค

"ถ้าคนมันจะมีเนื้อคู่ เดียวก็มาเองโดยที่ฉันไม่ต้องเสียเวลามาคบหา ดูใจอะไรมากนักหรอก พวกที่เข้ามาจีบมองจากบนดาวอังคารก็รู้ว่ามิจุดประสงค์อะไร ไม่ใช่พวกซี้หีลเป็นทุนเดิมก็หวังผลประโยชน์กันทั้งนั้น" คนพูดเว้นหนึ่งจังหวะก่อนจะเปิดประโยคไม่ตาย

"ให้มันรู้ชะบ่างว่าคนสวยๆ ก็ไม่ได้โง่" ประโยคสุดท้ายนี้ทั้งสามสาวพูดขึ้นแทบจะพร้อมกัน เพราะมันเป็นประโยคติดตัวทยาดากจนเป็นสโลแกนไปแล้ว

แม้ภาพรวมใบหน้าของทยาดากจะออกหมวยเต็มขั้น แต่นั่นก็ยังทำให้เธอดูสวยโดดเด่นแปลกตากว่าคนไหนในสำนักงานใหญ่ อาจจะรวมไปถึงสาขาอื่นๆ ของบริษัทอีกด้วย เพราะยามที่ประชุมรวมทุกสาขาจะต้องมีหนุ่มสักคนสองคนเข้ามาขอทำความรู้จักเธอก่อนทุกที่ เรียกว่าไม่ต้องขอก็มา แต่ถ้าเลือกได้เธอขอให้ไม่ต้องมาเสียดีกว่า วุ่นวายชวนปวดหัวเหมือนกับตอนที่เห็นข่าวโคลมลอยก็เพราะความอยากเป็นเจ้าของเจ้าข้าวเจ้าของจนถึงขั้นกู้เรื่องไม่เป็นเรื่องขึ้นมาของใครบางคน

ยามที่ยังต้องผ่อนรถผ่อนบ้าน เงินก็ยังคงสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับเธอ ไม่มีเวลามาให้ค่าคนประเภทนี้หรอก

"แล้วจะเอาอย่างไรกับพวกใช้หูรดพูดแทนปากพวกนั้นดิ" นิสราเอ่ยถามทำให้ทยาดากยิ้มมุมปากสวนกลับแทบจะทันที

"ก็ถ้าไม่มียอดส่งก่อนสิ้นเดือน ก็เท่ากับว่าชวดค่าคอมฯ กินเงินเดือนประทังชีวิตไปพลางๆ ก็แล้วกันนะ กินของดีมากก็ปากดีมาก อดอยากกันชะบ่างจะได้รู้สำนึก" ทยาดากตาแข็งกร้าวขึ้นในทันใด จนเพื่อนสาว

ทั้งสองรีบหลับแขนด้วยความขมลูกขนฟองยามที่เจ้าตัวทำหน้าที่ทำตาแบบนั้น
อำมหิตโหดเหี้ยมและเลือดเย็นแบบนี้แหละ ถึงได้ยื่นหยัดขึ้นเป็น
หัวหน้าเซลล์เบอร์หนึ่งประจำสำนักงานใหญ่มาสามปีซ้อน

ทยาดาใช้วิธีต้อนลูกค้าในมือคนเหล่านั้นให้มาสนใจในข้อเสนอและ
ต่อรองกับเธอเป็นการส่วนตัว และก่อนที่เซลล์ทั้งหลายจะตัดสินใจอะไร
ต้องผ่านเธอก่อน เธอเองก็มักมีลูกล่อลูกชนที่เจเนจัดจนลูกค้าหลายคน
ต้องเปลี่ยนใจเลิกคุยกับมดตัวกระจิดริดเหล่านั้นมาต่อรองข้อเสนอกับเธอ
แทนแทบทั้งสิ้น นั่นเท่ากับว่าไม่มีใครที่จะได้ส่วนแบ่งค่าคอมมิชชั่น หรือ
ถ้าได้ ก็เป็นแค่เศษเล็กน้อยที่เธอแบ่งให้มีส่วนในการขายด้วย ถือซะว่าเป็นบุญ
เป็นคุณ แต่หนนี้ทยาดาคิดว่าคงจะไม่ได้ เพราะเล่นใหญ่เล่นโตกันไป
จนถึงว่าได้เสียกัน

จะ เสียค่าคอมฯ ให้ฉันสักคนละเดือนสองเดือนก็แล้วกันนะ พวกปากดี!

ภายใต้ดวงตาเรียวเล็กแต่ดูดันที่พร้อมจะฆ่าให้ตายด้วยสายตา
เพียงอย่างเดียว กอปรกับการเซ็ดหน้าไม่สนใจคำนิทาใดๆ ทำให้บุคลิก
ของเธอดูร้ายกาจในสายตาผู้หญิงทั้งบริษัทอย่างเลี่ยงไม่ได้ เพราะทั้งหน้าตา
รูปร่าง และความเก๋าเกมในตำแหน่งของทยาดาคือจุดศูนย์รวมความ
น่าหมั่นไส้ในสายตาผู้หญิงด้วยกัน

แต่นั้นก็กลายเป็นภาพลักษณ์ที่น่าค้นหาสำหรับผู้ชายที่ยังไม่รู้จักนิสัย
ของเธอดีพอเสียด้วย

"พูดถึงเรื่องอีตาสพลอะไรนั่นแล้วนึกถึงเพื่อนเขานะ ที่สัมมนารอบที่
ไปกระบี่แล้วดันเกิดเรื่องนะ ผู้ชายอะไรก็ไม่รู้ หน้าด้านหน้าทน เกิดเรื่อง
กับเพื่อนขนาดนั้นยังมามีวีรสตรีหน้าตาเฉย" นิสราเปิดประเด็น นลินีเอง
ก็สนใจในเรื่องนี้ไม่ใช่น้อย

"คนไปสบายแล้วก็ปล่อยเขาไปดีเถอะ อย่าไปซุดคู้เลย" ทยาดา
เอ่ยตัดบท ยิ่งทำให้เพื่อนสาวทั้งสองอยากซุกไซ้มากขึ้นไปอีก

"แกเป็นคนในประเด็น แล้วก็ยังเป็นคนสุดท้ายที่อยู่กับสองคนนั้น ก่อนจะเกิดเรื่อง"

"แต่ฉันก็ไม่ได้อยู่ตอนเขาตาย โอเคไหม ฉันรู้เท่าที่พวกแกรู้" ทายดาใช้สายตาดูฉันให้เกิดประโยชน์ด้วยการถลึงตาใส่เพื่อนที่หนึ่งจนสองสาวยกมือยอมแพ้ไม่ถามอะไรต่อ

"ถ้ามันเป็นเรื่องจริงอย่างที่เข่าว่ากันว่าโดนแกหักอกเลยพุ่มพวยไปฆ่าตัวตายนี่ มีเขาเขียนนะเว้ยจะบอก" นิสราพูดขึ้นลอยๆ ส่งผลให้มือที่กำลังตักอาหารชะงักหนึ่ง ทายดาปรายตามองเพื่อนสาวอย่างตำหนิ แต่นลินีกลับหัวเราะชอบใจ

เพราะทายดาผู้ไม่เคยเกรงกลัวต่อสิ่งใด หมาหน้าซอຍที่ว่าดูยังต้องยอมแพ้ หัวหน้าแผนกคนเก่าที่ตั้งแง่กับเธอยังโดนเหวี่ยงใส่ แม้แต่ลูกค้าที่ว่าเรื่องมากแค่ไหนก็เสร็จเธอทุกราย

แต่ดันมาตกม้าตายเพราะกลัวผีขึ้นสมอง!

"พูดอีกทีฉันจะตีปากแกไถ่!"

ทายดาชี้นิ้วคาดโทษเพื่อนสาว มือเรียวยาวเล็กแสร้งทำท่าจะตีตั้งว่า ทว่าเสียงแจ๊สเตือนจากกลุ่มแอฟลิเคชั่นแซตไนโตรคัพท์ของนลินีดังขึ้น ชัดจังหวะหยอกล้อตบตีกันระหว่างสามสาว

นลินีเปิดอ่านดูรวดเดียวแล้วก็ลุกพรวด

"จับได้แล้ววะ!" ทายดากับนิสรามองเพื่อนที่สูงๆ ก็โผล่งขึ้นมาไม่มีมีขลุ่ย

"จับตัวคนปล่อยข่าวไอ้ทอยนะเธอ" นิสราถาม

"เปล่า จับตัวคนโกงที่สาขาอีสานได้แล้ว แล้วก็...สุดสัปดาห์นัดประชุมหัวหน้าฝ่ายทุกแผนกเรื่องแต่งตั้งกรรมการลำดับที่หนึ่งคนใหม่ เขาพร้อมเข้าบริหารงานแทนคนที่สัปดาห์หน้า" หัวหน้าแผนกทรัพยากรบุคคลอย่างนลินีรายงานข่าวสารบริษัทให้เพื่อนทั้งสองทราบ

สามสาวจึงต้องรีบเร่งมือจับอาหารมื้อกลางวันให้เร็วที่สุด เพราะนั่น
 หมายความว่าอีกสองวันก่อนจะถึงวันประชุมพวกหล่อนต้องทำรายงาน
 กองโตเพื่อขึ้นนำเสนอให้แก่เจ้านายคนใหม่อย่างเร่งด่วนชนิดไฟลนกัน

ศิวอัยยา

บทที่ 1

ฉันรู้ว่าฉันสวย

ทยาดากำลังหัวเสียวอยู่กับการวนรถในตึกห้างสรรพสินค้ามานานร่วมชั่วโมง ด้วยเหตุผลที่เธอแค่ต้องการแวะซื้ออาหารแมวถุงเดียวก่อนกลับเข้าบ้านโดยลืมนึกไปว่าวันนี้เป็นวันศุกร์แห่งชาติ วันที่เธอขยาดนักขยาดหนาที่จะต้องแวะที่ต่างๆ เพราะทุกพื้นที่เต็มไปด้วยรถ แล้วก็จอดแต่ถนนมีอยู่เท่าแมวดิ้นตาย

ก็รู้ตัวอยู่หรือกว่าซีบรถหนึ่งคันต่อหนึ่งคันมันเปลืองพื้นที่ถนน แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ก็คนมันตัวคนเดียวนี่นา

ดวงตาเรียวเล็กมองเห็นที่ว่างอยู่ข้างหน้าราวๆ หันมองด้านหลังด้วยความหวังที่ตรงนั้นจะตกเป็นของเธอ... แล้วก็สูญเปล่า เมื่อรถที่ต่ออยู่แถวหน้าเลี้ยวเข้าไปจอดเรียงร้อย ทยาดาก็แต่ถอนหายใจ แต่แล้วเหมือนสวรรค์เป็นใจให้รถคันข้างๆ ที่เธอจอดเหลือมือรอคิวอยู่กำลังเลี้ยวรถออก

เธอแทบจะลงไปกราบขอบพระคุณที่เจ้าของรถคันนั้นออกไปในตอนที่เธอต้องการที่จอดเป็นอย่างมาก แต่ยังไม่ทันจะตีไฟขอทาง รถคันข้างหน้าเธอก็ทำท่าจะไม่ถอยหลบให้รถด้านในออก หน้าซ้ายังถอยหลังมาบังคับให้เธอต้องถอยตามทั้งๆ ที่รถคันอื่นนี่หลังอยู่แทบจะเกยกัน

อารมณ์คนกำลังโล่งใจว่าได้ที่จอดกลับคุกรุ่นขึ้นอีกเมื่อเห็นว่าคนหน้าไม่ยอมง่าย ๆ ถ้าไม่ติดว่าเธอเห็นโฆษณาอาหารแมวเจ้าประจำกำลังลดราคา มากถึงสี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่หมดเขตวันนี้เป็นวันสุดท้าย และที่นี่เป็นห้างสรรพสินค้าที่ใกล้บ้านที่สุด เธอก็จะยอมล่าถอยให้อยู่หรือ

"คันนี้เขาก็จะออก ทำไมไม่เขียบไปข้างหน้าแล้ว จะถอยมาหาพระแสงอะไรวะ!" ทายดาตะโกนว่าคันข้างหน้าลั่นรถ ติดที่ไม่ได้ลดกระจกลงแค่นั้น

แต่แล้วก็มีผู้ชายคนหนึ่งในชุดพนักงานแอฟฟิเคชั่นสั่งอาหารและบริการรับส่งผู้โดยสารเดินมาเคาะกระจกให้คันหน้าเดินรถไปข้างหน้าเพื่อให้คันด้านในออก แล้วส่งสัญญาณให้เธอเลี้ยวเข้าไปจอดแทน เรียกได้ว่าถ้าช้าอีกสี่ขวินาทีคันที่ลงไล่คันหน้าคงต้องเป็นเธอแน่นอน เพราะความหัวร้อนเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ยามที่กระเบติดหลังคาคันข้างหน้าเธอทำตีมันกักทางไม่ให้เข้าไม่ให้ออกจนแถวยาวไปกว่าเดิม

เสียงแตรจากรถคันด้านหลังกเริ่มทยอยดังขึ้นทีละคันสองคัน บวกกับหนุ่มน้อยในชุดพนักงานคนนั้นยังคงส่งสัญญาณให้รถเจ้าปัญหาเขียบไปหาที่จอดใหม่ให้ได้ คงจะไปกระตุ้นต่อมจิตสำนึกของคนขับได้บ้างว่าควรจะต้องทำเช่นไรในภาวะคับขันเช่นนี้

กระเบติดหลังคาคันนั้นยอมเดินหน้าไปเข้าแถวใหม่ให้รถในช่องได้ออก และที่จอดตรงนั้นก็ตกเป็นของเธออย่างเต็มรูปแบบเสียที ทำเอาทายดาถอนหายใจโล่ง

"ขอบใจนะน้อง" ทายดาลดกระจกลงพูดขอบคุณพนักงานคนนั้นที่ยังคงยืนรอข้ามถนนกลับไปหารถตัวเองที่จอดแอบไว้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มอย่างเป็นมิตร ก่อนจะรีบคว้ากระเป๋าเดินเข้าห้างตัวปลีก

"พะยูนจำ โลมาเอ๊ย แม่กลับช้าหน่อยนะลูก รอหน่อยนะคะ" หญิงสาวพิมพ์่าไปด้วยพลางเดินสับขาแข็งขัน ไม่สนของฟรีที่ยืนแจกอยู่สักเจ้าเพื่ออาหารแมว ลูกๆ สุดที่รักของเธอ

เวลาราวทุ่มเศษในวันศุกร์แห่งชาติเปรียบเสมือนเวลาเครื่องจักรมนุษย์กำลังทำงานในห้างอย่างไรอย่างนั้น ผู้คนเบียดเสียดเต็มลิฟต์และบันไดเลื่อนร้านอาหารชื่อดัง (แต่รอสั่ง) คนรอคิวยาวเลื้อยเป็นงูเพราะโปรโมชั่นมาส์จ่ายสาม มาสามจ่ายสอง มาคนเดียวไม่ต้องกินเพราะจ่ายเต็มอัตรา

ทั้งแถวรอซื้อตั๋วหนังดังที่เพิ่งเข้าโรง รวมถึงร้านขนมเพิ่มปริมาณผู้ป่วยโรคเบาหวานก็หนาแน่นไปด้วยคนที่ยังยอมต่อแถวซื้อกัน ไหนจะซูเปอร์มาร์เก็ต ด้านล่างที่เธอกำลังรอให้มีรถเข็นสักคันว่างหรือตะกร้าสักใบก็พอตอนนี้ไม่อยากเรื่องมาก

บางทีเธอก็รู้สึกคิดผิดที่อาจหาญเข้ามาในห้างสรรพสินค้าเวลานี้ แทนที่จะกลับบ้านแล้วเดินออกมาซื้ออาหารถุงเล็กๆ ที่มีนมยี่ห้อหน้าหมูบ้านแทนไปพลาซ่า แล้วพุงนี้ค่อยออกมาซื้อมันตอนห้างเพิ่งเปิดเสียเลย จะได้ไม่ต้องไปเบียดกับใคร

แต่ไหนๆ ก็ได้ที่จอดรถแล้วเธอก็ควรจะซื้อของให้คุ้มค่ากลับบ้านไปเลยทีเดียว จะได้ไม่ต้องออกมาหลายรอบ จึงจัดการเปิดเน็ตในโทรศัพท์ดูรายการที่ต้องซื้อเพิ่มแล้วจัดแจงซื้อปั้งให้สมกับการที่อดทนเบียดเสียดผู้คนมาถึงขั้นนี้แล้ว

ระหว่างที่กำลังเลือกของสดกลับมีรถเข็นคันหนึ่งชนเข้าที่สี่ขาของเธอเข้าอย่างจังจนหน้าเกือบจะล้มลงไปในกองปลาแซ่แข็งที่เลือกอยู่ ตาเรียวยาวตัวมองผู้ประทุษร้ายแทบจะทันที แต่กลายเป็นหนุ่มน้อยที่มีแววตาคุ้นเคยเข้ามาประคองเธอเสียก่อน

"ขอโทษครับพี่ ผมไม่ได้ตั้งใจ พอดีคันข้างๆ เขาชนผมมาอีกที" หนุ่มในชุดแอฟฟิเคชั่นสั่งอาหารและสินค้าอื่นๆ รีบยกมือไหว้ขอโทษเป็นการใหญ่ เธอมองไปยังรถเข็นคันดังกล่าวที่ถูกสมอ้าง เห็นเด็กสาวประถมต้นเป็นคนชนแล้วก็พอจะเข้าใจ

"ไม่เป็นไร" ทายดาเอ่ย คลายความหัวเสียลงไปบ้าง

"เจ็บไหมครับ ผมขอโทษจริงๆ"

"ช่างเถอะ ไม่เป็นอะไรแล้ว ขอใบ้คะ" ทายดาบอกรัดก่อนจะทรุดลงเก็บของที่เลือกไว้ใส่ตะกร้า หลังจากทีโดนชนซะเสียหลักจนข้าวของในตะกร้าบางส่วนกระเด็นออกมาโดยมีพนักงานหนุ่มเป็นคนช่วย มือขาวๆคว้าเอามือเธอเข้าในตอนที่กำลังหยิบของโดยไม่ตั้งใจ ดวงตาเรียวเล็กเบิกโพลงตกใจจะชักมือกลับ แต่มีอนันต์ผลอั้งไว้ นัยน์ตาคมสีดำขลับมองเธออย่างมีนัย จนเธอต้องกระแอมสองสามทีกว่ามือจะเป็นอิสระ

พอชายหนุ่มรู้สึกตัวจึงปล่อยมือแต่สายตายังมองหวานเชื่อม เวลาปกติเธอคงรู้สึกว่าร่าเริงดีสำหรับลัทธิลึกลับๆ บนแก้มนั้น แต่พอริบๆ อะไรรอบตัวที่ทำให้เสียเวลาก็มักจะดูเกะกะขึ้นมาทันที

"น้องคะ ช่วยหยิบของชิ้นนั้นให้พี่ทีคะ พี่รีบ" หญิงสาวชี้นิ้วไปยังห่อผ้าอนามัยสีหวานที่ตกอยู่ข้างตัวหนุ่มคนนั้น แต่ลู่ๆ กลับมีใครไม่รู้หยิบมันขึ้นมาพร้อมตบปากผู้ชายตรงหน้าเป็นเชิงล้อเลียน

"เฮ้ย เตี่ยนั่นรับจ้างซื้อผ้าอนามัยให้สาวด้วยเหรวะ" ร่างสูงโปร่งในเสื้อเชิ้ตสีขาวพับปลายแขนขึ้นมาอย่างลวกๆ ไม่เป็นระเบียบหยิบห่อผ้าอนามัยขึ้นมาพินิจพิจารณา

น้ำเสียงแซวอย่างเป็นกันเองกับหนุ่มชุดยูนิฟอร์มนั้นไม่ได้ทำให้ทนายดาารู้สึกขบขันไปด้วยเลยแม้แต่น้อย หญิงสาวหน้าขึ้นสีก่อนจะลุกขึ้นไปแย่งออกมาจากมือชายปริศนาสำหรับเธอทันที ดวงตาเรียวเล็กมองหรือลงเป็นเชิงตำหนิ แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้บุคคลผู้ไร้มารยาทตั้งแต่แรกเจอรู้สึกสลดแต่อย่างใด

"แพนแกเหรวอไ้ววัน สวยนะรอบนี้ ตาถึงวะ" ร่างสูงไม่แพ้หนุ่มชุดยูนิฟอร์มอีกทั้งใบหน้ายังละม้ายคล้ายคลึงกันยืนกระซิบกระซาบให้รู้กันสองคน แต่ทนายดาเองได้ยืนเต็มสองรูหูประหนึ่งว่าเขาไม่ได้กระซิบอะไรเลยด้วยซ้ำ

"ขอบคุณนะคะที่ชมว่าสวย แต่ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับเพื่อนคุณ"

ร่างบางบอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ ก่อนจะหยิบตะกร้าเดินออกห่างจากทั้งสองคนทั้งที่หุดหงิดจนอยากจะฟาดวงฟาดงามันเสียตรงนั้น แต่เธอไม่อยากเสียเวลาไปมากกว่านี้

"พี่ เห็นไหม เขาหนีไปเลย"

"เออ เห็น" กวินตบน้องชายหน้าตาเฉย

"เห็นจับมือจ้องตากันอยู่ก็นึกว่าแฟน ใครจะไปรู้ล่ะวะ" กวินเกาศีรษะพลาทกอดคอตะวัน น้องชายแท้ๆ ที่ชอบแอบมารับจ๊อบหลังเลิกเรียนทั้งๆ ที่เขาก็บอกแล้วว่าจะเป็นคนจัดการเรื่องเงินที่ตะวันต้องใช้กินอยู่ในมหาวิทยาลัยให้ทั้งหมด ถึงแม้เขาเองจะไปอยู่ถึงเมืองนอกก็ยิ่งรับผิดชอบให้

"แต่สวยนะ สเป็ก" กวินบอกลูกน้องชายด้วยสายตาที่เหม่อมองตามร่างเพรียวนั้นไป ตะวันได้ยินดังนั้นก็หันขวับร้องห้ามเสียงหลง

"เฮ้ย! ผมเจอก่อนนะ ตั้งแต่ลานจอดรถแล้ว นี่พรหมลิขิตของผม"

กวินหันกลับมามองน้องชายด้วยสายตาประหมัดตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วก็หัวเราะออกมา เล่นเอาตะวันหน้าแดงช้ำนที่พี่ชายยังมองว่าเขาเป็นเด็กชายตะวันตัวจ้อยอยู่เหมือนเดิม

"พี่นี่มันนอกจากจะปากร้าย ปากจิ้งหะนรก แล้วยังชอบกั้นซีนอีกไม่ต้องมามองแบบนี้เลย"

"ท่าทางพรหมลิขิตแกจะมีคนจองแล้วหรือเปล่าวะ เห็นเดินตามกันต้อยๆ" ไม่บอกเปล่า ยังชี้ไปที่หญิงสาวที่ยังคงต่อแถวรอจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์เพื่อยืนยันคำพูดของตนเอง

ตะวันมองตามปลายนิ้วพี่ชายแล้วก็ได้แต่หันกลับไปมองหน้าคนเป็นพี่น้องๆ ผิวหน้าที่ขาวอยู่แล้วของตะวันกลับขาวจนซีดอย่างเห็นได้ชัด เพราะแถวที่สาวคนนั้นต่อมีแต่ผู้หญิง ไม่มีผู้ชายเลยสักคน

"พี่...อีกแล้วเหอวะ" เสียงสั่นเล็กน้อยของตะวันสะกิดให้กวินเอะใจทันทีที่กวินได้ยินคำถามนั้น ชายหนุ่มถึงกับต้องหันไปมองอีกรอบ

"ซัดเลย..."

กวินพูดโดยไม่ได้ละสายตาไปจากร่างเพรียวระหงนั้นเลยแม้แต่น้อย และสิ่งที่ไม่ใช่คนก็ยังตามต้อยๆ ไม่ไปไหนราวกับเป็นเงาของผู้หญิงคนนั้น สิบกว่าปีที่แล้วเขาเคยเห็นอะไร ทุกวันนี้ก็ยังเห็นเหมือนเดิม

ไม่รู้เมื่อไหร่ที่เขามองเห็นร่างของคนที่ยาไปแล้วได้ ถ้าจำไม่ผิด น่าจะเริ่มมาจากเพื่อนสมัยมัธยมของเขาในตอนที่อยู่ออสเตรเลีย เพื่อนคนนั้น ประสบอุบัติเหตุอยู่บ่อยๆ จนกระทั่งหนักสุดคือโดนรถชนอาการปางตาย กวินไปถึงร่างเพื่อนได้ก่อนที่รถพยาบาลจะมา พอได้จับมือประคองเพื่อน เอาไว้แล้ววงแขนขึ้น ดันตอมมาเจอร่างสาวผมบลอนด์ในชุดคลุมห้อง สีขาว ทว่าหน้าท้องนั้นเต็มไปด้วยเลือด ไหลเประอะเปื้อนลงขา ยิ่งไปกว่านั้น คือมีดที่ปักคาอยู่กลางท้องโต

พอเห็นแค่นั้นเขาก็สลบไปคืนหนึ่งเต็มๆ นอนอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน กับเพื่อนเพราะโดนรถพยาบาลเก็บไปพร้อมกัน

หลังจากวันนั้นกวินลืมเสียสนิทไปแล้วว่าเคยเห็นอะไร และเมื่อเพื่อน อาการดีขึ้น ระหว่างตอนที่ตะแมือให้กำลังใจหลังจากออกจากโรงพยาบาล นั้นเอง เขาถึงเห็นภาพทั้งหมดผุดขึ้นมาพร้อมกับร่างของสาวผมบลอนด์ ที่ปรากฏตัวอีกครั้ง จึงได้รู้ว่าเพื่อนเขาทำเด็กสาวข้างบ้านท้อง และเด็ก คนนั้นเลือกฆ่าเด็กในท้องจนตัวตายไปด้วยเพียงเพราะพอบอกเพื่อนเขา แล้วไอ้เจ้าบ้านนั้นดันย้ายบ้านหนีทันที

ทั้งหมดนี้แค่เพราะเขาตะแมือเพื่อนไป จึงได้ไต่สวนจนมันเล่าเรื่อง ทั้งหมดให้ฟังเอง ส่วนทำไมถึงเป็นเขาที่เห็น เหตุนี้กวินก็อยากรู้เหมือนกัน

ชายหนุ่มจึงเก็บงำความลับนี้ไว้ตลอด กระทั่งถึงวันที่ทนไม่ไหว จนต้องเอ่ยปากบอกกับทุกคนในครอบครัวออกไป แต่คำตอบที่ได้กลับมานั้น ช่างตลกสิ้นดี คนอย่างเขาควรจะต้องมาเชื่ออะไรเช่นนั้นอย่างนั้นหรือ ฉะนั้นกวิน

จึงเลือกปล่อยให้มันเป็นไปตามมีตามเกิด เห็นก็เห็น ไม่เห็นก็แล้วไป แต่เผอิญว่าเป็นหญิงสาวที่ถูกชะตา การเห็นแล้วไม่เข้าไปช่วยก็คงจะผิดวิสัยของเขาไปเสียหน่อย

ร่างสูงวิ่งตรงมายังลานจอดรถหลังจากเห็นหลังไวๆ ของสาวเป้าหมาย กวินหันรีหันขวางจนเจอว่าเธอยังคงเก็บของเข้ารถอยู่ เขาจึงรีบตรงปรีเข้าไปแตะข้อมือบางทันทีราวกับว่าไม่ได้ตั้งใจมากนัก

"มา ผมช่วย"

กวินเดินผ่านร่างที่ตามเป็นเงาไปอย่างไร้สติ แม้จะรู้ว่าสิ่งที่ไม่ใช่คนนั้นกำลังมองอย่างไม่สบอารมณ์ก็ตาม

ทันทีที่แตะลงไปบนมือของหญิงสาว กวินมองเห็นภาพชายหาดอยู่ตรงหน้าและขบวนรถบัสพนักงาน แต่ยังไม่ทันได้เห็นอะไรไปมากกว่านั้นก็ถูกสาวเจ้าสะบัดมือทิ้งอย่างแรง

"อะไรของพวกคุณเนี่ย" ทายาดาคใจตะโกนดั่งลั่นลานจอดรถ เป็นเหตุให้กวินต้องรีบยกนิ้วปากให้เธอเงียบเสียงลง

"ผมแค่จะมาขอโทษเรื่องเมื่อกี้ มา ผมช่วยเก็บของให้" ไม่พูดเปล่า กวินยังพยายามแยงขออกจากมือหญิงสาวด้วย แต่นั่นดูเหมือนจะเป็นการหาทางจับมือเธอเสียมากกว่า

ทายาดaleyตัวดีมือฟาดเขาไปเต็มแรง

"ไม่ต้องเลย อะไรกัน โรคจิตเหรือ หน้าตาก็ดี นี่เป็นแก๊งลวนลามผู้หญิงตามลานจอดรถใช้ไหม ทำกันเป็นขบวนการเลยนะ" ทายาดารีบเปิดประตูรถเตรียมมกดแตรดั่งๆ ให้สนั่นลานจอดรถพรางมองหากคนช่วย แต่ก็ถูกร่างสูงยื่นขวางประตูไว้ก่อน กวินอยากจะเชกกะโหลกตัวเองนักที่ดัน bumps บ่าม แต่ยังไม่พยายามเดินเข้าหาอย่างประนีประนอม

"คือสิ คุณ ผมกับน้องจะมาขอโทษจริงๆ คุณดูหน้าผมนะ หน้าตาไม่มีพิษมีภัยหรอก ออกจะดีชะขนาดนี้อย่างที่คุณบอกนะ"

ทยาตาทำตาโตพร้อมเบะปากอึดโนมัติให้กับคำพูดเข้าข้างตัวเอง
ชั้นสุดของคนตรงหน้า

"นะจ้ะ ดีกัน ผมขอโทษนะคุณ ผมมันปากไวไปเอง" กวินยื่นมือออกมา
อย่างเก้ๆ กังๆ ในใจกังวลว่าเธอจะจับหรือเธอจะตบกันแน่

ทยาตาหลบตามองต่ำลงไปที่มือหนานั้น ก่อนจะล้วงลงไปควานเอา
โทรศัพท์ในกระเป๋าโดยที่ไม่ละสายตาไปจากคนทั้งคู่เลยแม้แต่วินัย

"ช่วยด้วยค่ะ ดิฉันถูกชายแปลกหน้าสองคนรุมล่อมเอาไว้ พิกัด
สุดท้ายของฉันอยู่ที่ลานจอดรถชั้นสามที่ ล็อกเกอ ทะเบียนเลขที่..."

ทยาตากรอกเสียงลงไปโทรศัพท์ที่ขึ้นเบอร์ฉุกเฉิน กวินเหลือบเห็นเข้า
จึงกระโจนเข้าคว้าโทรศัพท์มากดตัดสายทิ้งทันที ทั้งกวินและตะวันมีแวต
ตื่นตระหนกอย่างเห็นได้ชัด และเป็นกวินที่ยกมือขึ้นเหนือศีรษะทั้งสองข้าง
อย่างยอมจำนน

"พวกผมมาตีตะคุณ ก็คุณมีผีตามอยู่ข้างๆ ตัวเนี่ย รู้หรือเปล่า" ร่างสูง
บอกออกไปอย่างลนลานเล็กน้อย เพราะปกติเขาก็ไม่เคยต้องทำอะไรอย่างนี้
มาก่อน บางคนเผลอมองแต่หน้าเขาโดยไม่ได้สนใจว่าเขากำลังทำอะไรเลย
ด้วยซ้ำ ทุกอย่างเลยเป็นเรื่องง่ายมาโดยตลอด

ผิดกับคนนี้

ทยาตาอึ้งไปพักใหญ่กับสิ่งที่ได้ยิน ก่อนจะหัวเราะแค้นๆ

"ผีจี้้นเหรอ ไม่มีมูกอะไรดีกว่านี้แล้วใช่ไหม" พุดพร้อมส่งสายตา
เหยียดคนตรงหน้าเต็มที

"พี่ผมพูดเรื่องจริงนะครับ มีบางอย่างตามคุณอยู่จริงๆ" ตะวันที่
เงียบไปนานเอ๋ยขึ้นมาบ้าง ก่อนจะหลบดวงตาเรียวเล็กที่ตัวคมมองอย่าง
คาดโทษ

"น้องคะ ถ้าน้องสนใจจะจีบพี่หรืออะไรก็แล้วแต่ มาคุยกันดีจ้ะค่ะ ไม่ใช่
พากันมาหลอกแต่จี้้องชาวบ้าน ถึงจะหน้าตาดีแต่พี่ก็ไม่พินนะคะ พี่ไม่ได้

บ้าผู้ชายหล่อเข้าเส้น"

"มันไม่ใช่อย่างนั้นคุณ ผมเห็นจริงๆ เขายืนอยู่ตรงนี้ ผมต้องจับมือคุณ ถึงจะรู้ว่าเขาต้องการอะไรหรือเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงต้องมาตามคุณ" กวินชี้ไปยังที่ว่างข้างเธอ ใจจริงเขาอยากจะทำด้วยซ้ำว่าไอ้ผิ้นั้นมันเข้าไปนั่งรอในรถแล้วหลังจากที่เขาชี้

แถมยังทำหน้าที่ทำตาเหมือนว่าเมื่อไหร่จะเถียงกันเสร็จเสียทีอีกด้วย

"เอาอย่างนี้ งั้นผมจะจับคุณได้ไหม เมื่อกี้คุณพูดเองนะว่าให้คุยกันดีๆ ผมเข้าประเด็นเลยแล้วกันว่าคุณนะสเป็กผม" กวินรีบเสนอตัวทันที มีโอกาสแล้วก็ต้องคว้าไว้ ถึงแม้เขาจะเป็นไอ้พี่ชายลึงหวนรศตามที่ตะวันว่าอยู่เป็นประจำก็ตาม

หญิงสาวมองแล้วถอนหายใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอโดนลึงขึงๆ หน้าแต่ก็ต้องบอกว่าเป็นครั้งแรกที่ถูกชายแปลกหน้าที่ดี แต่สติไม่สมประกอบดีมาจับเธอด้วยเรื่องผีๆ นับว่าแปลกที่สุดที่เคยเจอในชีวิตเลยก็ว่าได้

"ฉันรู้ว่าฉันสวย" ทายดาเดินกลับไปเปิดกระบะโปรงหลังรถหลังจากเก็บของไปหมดแล้ว แต่เรียกว่าโยนหน้าจะเข้าท่ากว่าเพราะเธอไม่อาจละสายตาไปจากชายแปลกหน้าสองคนนี้ได้ ถึงแม้หนุ่มน้อยอีกคนเธอจะจำได้ว่าเป็นพลเมืองดีที่ทำให้ตัวเองได้จอดรถตรงนี้ก็ตาม

กวินพยักหน้ารับกับคำพูดของเธอ พร้อมชี้นิ้วหลังตาให้เป็นเชิงเห็นด้วย ยิ่งทำให้ทายดาชักจุ่น

"แต่ไปหลอกเด็กข้างบ้านนะ ไอ้โรคจิต!"

ร่างเพรียวผลุดเข้าไปนั่งในรถอย่างรวดเร็ว อาศัยจังหวะที่ชายหนุ่มก้าวมาขึ้นมือให้มันรีบพาตัวเองเข้าไปแล้วปิดประตูกระแทกใส่หน้าร่างสูงอย่างจัง ซึ่งเธอจะเปลี่ยนใจเปิดประตูไปกระแทกหน้าเขาเข้าจริงๆ ก็ยอมได้ส่งผลให้กวินที่ไม่ทันระวังรีบกระโดดออกห่างเมื่อเห็นว่าหญิงสาวสตาร์ทรถแล้วทำท่าจะเดินหน้ามาชนเขาที่ยืนอยู่ ตะวันจึงต้องรีบลากพี่ชายออกมา

พร้อมสำรวจว่ากวินยังคงปลอดภัยครบสามสิบสองดีหรือไม่

ชายหนุ่มมองหน้าน้องชายด้วยสายตาเต็มไปด้วยคำถามมากมาย เขาไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนปิดประตูกระแทกใส่หน้าอย่างไยดีขนาดนี้มาก่อน ตอนกลับมาเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่ไทย แทบไม่ต้องทำอะไรสาว ๆ ก็ตามห้อมล้อมแถมเปิดประตูด้วยซ้ำ จะว่าคนอย่างเขามีสิทธิ์เลือกอย่างเสรีก็ว่าได้

"ความหล่อของฉันมันไม่ศักดิ์สิทธิ์แล้วเหอะ" กวินพึมพำกับน้องชาย พลางชี้ไปยังรถยนต์ที่เพิ่งเคลื่อนตัวออกไปโดยมีสาวตาสีฟ้าที่เพิ่งดำเขาไปหมาดๆ นั่งหัวเสียอยู่

ตะวันสายหน้าอย่างอ่อนใจ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปแค่ไหน ความหลงตัวเองของพี่ชายก็ไม่มีวันจะลดลงเอาเสียเลย

เช้าวันหยุดอันแสนจะสดใสของหยาดดาเริ่มต้นด้วยการล้างรถหลังจากที่เมื่อคืนวิ่งฝ่าพายุฝนมาตลอดทาง ทั้งที่เพิ่งจะเอารถเข้าคาร์แคร์ไปเมื่อกลางสัปดาห์ตอนที่เธอมีโอกาसออกไปพบลูกค้าแล้วฉวยโอกาสแวบกลับบ้านได้เร็วกว่าเวลาเลิกงานปกติ หากว่าวันนี้ล้างเองแล้วฝนตกอีก เธอจะถือตะไคร้สักสองกำมือไปปักแถวศาลพระภูมิหมู่บ้านดูสักครั้ง ถ้ายังไม่พออีกจะเหมาสักสองกิโลให้รู้แล้วรู้รอด

ที่คิดว่าน่าจะได้ผลก็เพราะเธอโสดมาจนอีกไม่กี่เดือนก็จะครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว ตอนนี้แทบจะเหลือเธอคนเดียวในแซตกลุ่มเพื่อนสมัยมัธยมที่ยังไม่ได้แต่งงาน

ไม่สิ! แพนยังหาไม่ได้ จะไปเอางานแต่งมาจากไหนกัน

นั่นี่ชอบค่อนข้างคิดว่าเธอสเปกสูงลิวเสียดฟ้า เรียกว่าต่อให้เจ้าชายจากบรูไนหรือมหาเศรษฐีที่รวยที่สุดจากดูไบชายตามองลงมานั้นก็ยังไม่เข้าตาเธอแน่นอน

"คนหุ่นหล่อดีก็ไม่เอา คุณหมอมเทกแคร์ดีแกก็ยังไม่สน จนฉันคิดว่าแกจะลงเอยกับอีตาหัวหน้าฝ่ายส่งออกนั่นแล้วนะ เห็นเที่ยวไล่เที่ยวซื้อแล้ว แกดูไม่ปฏิเสธนะ" ปลายสายบ่นอย่างรำคาญเมื่อถูกหยาดาทโรมาลิ่งเลี้ยงถึงเรื่องเมื่อคืนให้ฟังแต่เช้าหลังจากล้างรถเสร็จ

"รู้นั่นอะนะ ถ้าไม่คิดว่าต้องดีลเรื่องงาน ฉันก็คงไม่คุยกับเขาหรอก" หยาดานึกไปถึงชายรุ่นพ่อตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายส่งออกสินค้าที่เข้ามาดีลงานกับเธอแล้วก็ได้แต่ทำท่าชนลูกชนพอง

"เห็นว่าชวนไปดินเนอร์ได้แสงจันทร์ที่ชั้นดาดฟ้าเรือสำราญใจกลางเจ้าพระยา ฉันว่าทั้งล่ำคงต้องเปิดเพลงลาวดวงเดือนถึงจะเหมาะ" นลินีแซวพาเอาหยาดาทัวร์เขาไปด้วยเมื่อนึกถึงสภาพถ้าเธอยอมไปดินเนอร์เพื่อให้ได้โปรเจกต์ใหญ่นั้นมา ฝึบอย่าตายายได้บิบบค้อเธอตายแน่

ระดับหัวหน้าเซลล์ส้อย่างหยาดาทไม่จำเป็นต้องเอาตัวเองไปแลกเพื่อให้งาน แค้ใช้ฝิปากให้เป็นประโยชน์เรือกี่ขายของได้สบายๆ อยู่แล้ว ยิ่งมาเจอความซื่อไม่เลือกรุ่นของชายรุ่นพ่อของพ่ออีกทีแล้วด้วย เธอยิ่งอยากปิดดีลให้เร็วที่สุดเพื่อจะได้ไม่ต้องพบเจอกันอีก คราวหน้าก็แค่ส่งใครสักคนในทีมไปติดตามผลงานก็เพียงพอ

"มีแผนสักทีเถอะแก จะได้มีคนช่วยดูแลพะยูนกับโลมาไง" นลินีแนะนำเป็นรอบที่ล้าน และหยาดาทเองก็หนายที่จะฟังเป็นรอบที่ล้านเช่นกัน

"ฉันบอกแล้วว่าถ้าคู่กันจริงๆ เต็มก็เจอ ชี้เกี่ยจหา หาเงินกับหาข้าวให้แมวกินก็พอแล้ว อีกอย่างฉันตัวคนเดียวมาเป็นสิบๆ ปี อยู่คนเดียวได้สบายมาก"

ตั้งแต่พ่อแม่แยกทางกันตอนเธอเริ่มเข้ามัธยมปลาย หยาดาทก็ขอลีกตัวออกจากทั้งสองท่านมาใช้ชีวิตคนเดียวในกรุงเทพฯ ด้วยเงินเก็บก้อนหนึ่งที่ได้มาจากการทำอาหารเข้าง่ายๆ อย่างแซนด์วิชขายเพื่อนๆ หน้าโรงเรียนก่อนเข้าเรียน และเอาเงินไปต่อยอดตั้งแผงขายหมูบั้งที่ตลาดนัดทุกเย็น

ขึ้นมหาวิทยาลัยก็รับจ๊อบเป็นเซลส์ขายรถอิสระ ได้เงินมาต่อทุนการศึกษา จนกระทั่งความฉลาดนำพาให้คว้าทุนได้ไปเรียนแลกเปลี่ยนที่ออสเตรเลีย มาหนึ่งปี ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของเธอคนเดียว เพราะพ่อแม่ต่างก็ไปมีชีวิตใหม่

ชีวิตที่ไม่มีเธอเป็นคนในครอบครัวไปนานแล้ว...

ภาพที่เห็นทุกวันทั้งตอนตื่นนอนและหลังเลิกเรียนคือภาพพ่อแม่ ทะเลาะกันและหายออกจากบ้านไปคราวละสามสัปดาห์สลับกันไป ทั้งให้เธออยู่คนเดียวมาตลอด จนตอนนี้การอยู่คนเดียวไม่ใช่ปัญหาอะไรในชีวิตเธอ เลยสักนิด ทุกวันนี้ไม่เคยกลับไปในจุดนั้นอีก ในเมื่อไม่มีใครสนใจว่าเธอเป็นลูกก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะมาโหยหาความรัก

"เปลี่ยนเรื่องเถอะ ฉันว่าฝนมันจะมาอีกแล้วแน่ๆ เลย ตั้งเค้ามาตั้งแต่ ดาวอังคาร เป็นอย่างนี้ทุกทีที่ฉันนั่งรถ เทวดาเป็นคนตกลงกะเนี่ย" ทายดา บ่นกระปอดกระแปด

"ว่าจะชวนออกมากินข้าว ถ้ามันตั้งเค้ามาแล้วก็แยกย้ายจ้า" นลินี เอ่ยปาก

"ตามสบาย ฉันสั่งเอาแล้วกัน ไม่อยากเอารถออกไปให้เปียก" ทายดา ตัดใจ ในเมื่อซื้อของจากห้างสรรพสินค้ามาแล้วก็ป่วยการที่จะต้องเสียงดวง กับฟ้าฝน และความซีจี้จจากจการล้างรถทั้งคันก็ทำให้เธอเลือกพึ่งพา ความสะดวกสบายอย่างแอฟฟลิเคชั่นสั่งอาหารให้มาส่งถึงบ้านแทน

"ไปให้หน่อย ไม่ไหวแล้ว" ตะวันร้องครวญครางเมื่อเห็นออเดอร์ ร้านอาหารปรากฏขึ้นที่โทรศัพท์ซึ่งบ่งบอกว่ามีคนสั่งอาหารในละแวกนี้ ปกติแล้วจะต้องรีบกุ๊กกุกออกไปต่อแถวซื้อแล้วไปส่งให้ แต่พายุฝน กระหน่ำเมื่อคืนทำเอาตะวันนอนแบ๊บบิตติงอยู่ที่คอนโดฯ โดยมีกวี นยีนด่าก่ากั๊บบ่ไม่ห่างไปไหนไกล

"ก็บอกแล้วว่าให้เลิกทำ เดี่ยวฉันส่งเงินให้ พูดยังไม่รู้เรื่อง" พี่ชายตัวโตในชุดเสื้อยืดสีขาวเอนำๆ กับกางเกงบอลตัวโคร่งของตะวันตกยืนเท้าเอวบนไม่เลิกกรา

"ไม่ไปว๊วย" ร่างสูงทรวดตัวนั่งบนโซฟา ก่อนจะโยนผ้าขนหนูเปียกที่เตรียมไว้ให้เช็ดตัวใส่หน้าน้องชาย

"กตริ้งงานแล้ว ไปให้หน่อย" ตะวันที่ตัวสูงไม่แพ้กวินแม้จะอายุห่างกันสิบปีนอนร้องโอดโอยขอความเห็นใจจากพี่ชายแท้ๆ ให้แลดูน่าสงสารที่สุดเท่าที่จะทำได้

กวินทำลอยหน้าลอยตาเล่นเกมในโทรศัพท์ต่อไม่สนใจต่อหน้าเสียงอื้อวอนของน้อง จนเสียงของตะวันเจียบไปเพราะพิษไข้ เขาถึงได้ลุกขึ้นมาดูโทรศัพท์ของน้องที่บอกว่าออเดอร์เข้ามาได้สักพัก ถ้าไม่ไปตามที่รับงานไว้จะโดนหักเงิน

"แล้วมันต้องทำยังไงวะ" ชายหนุ่มเอามือเขี่ยๆ ให้น้องชายตัวดีตื่น แต่ก็ไม่เป็นผล

"บังอาจใช้กรรมการบริษัทให้ไปวิ่งส่งของ ไอ้...มันน่าบ๊อบคือให้ตายนัก" กวินบ่น แต่อีกมือก็กำลังกดดูวิธีการทำงานไปพลางๆ ก่อนจะลุกไปหยิบเสื้อทำงานของตะวันมาใส่

ร่างสูงอยากจะส่งข้อความไปสรรเสริญคนสั่งอาหารก็ตอนที่เขาต้องมายืนต่อแถวรอหน้าร้านอาหารเจ้าเด็ดเจ้าดังที่รีวิวแน่นไม่แพ้คนซื้อซึ่งเป็นผู้ร่วมชะตากรรมในการรอคิวเหมือนกัน จะแอบไปซื้อร้านอื่นมาให้ก็กลัวรสจะเพี้ยนแล้วดันรู้ขึ้นมาอีก

หลังจากได้มาก็ดูแผนที่บ้านปลายทางอีกกว่าที่ไหน แต่พอเห็นแล้วก็ต้องร้องอ้อเพราะโครงการหมู่บ้านอยู่ไม่ไกลกับร้านเท่าใดนัก ทำให้กวินอดก่อนขอได้ไม่ได้

"แล้วทำไมไม่ออกมาซื้อเองวะ" ได้แต่บ่นตามลำพัง สุดท้ายเขาก็ต้อง

ทำแทนน้องชายอยู่ดี

ทันทีที่ลิ้นมอเตอร์ไซค์ของตะวันเข้ามาถึงหน้าบ้านที่เป็นจุดหมายปลายทาง ชายหนุ่มเองก็นึกแปลกใจที่รถในบ้านค่อนข้างสะอาดตาเขาเลยที่เดียว

มือหนาคกริ่งเรียกโดยไม่รู้ว่าต้องโทรศัพท์แจ้งผู้ซื้อก่อนว่าได้ของแล้ว นั่นเพราะชายหนุ่มอ่านวิธีใช้งานจากในหน้าเว็บอย่างลวกๆ ไม่ได้ใส่ใจรายละเอียดมากนักด้วยเสียงแฉิ่งเตือนว่ากำลังจะถึงเวลาต้องออกไปปรับออเดอริได้แล้ว ครั้นพอเงยหน้าขึ้นมาเห็นคนรับแล้วก็ตะลึงหนัก

แต่คนรับนั้นตะลึงยิ่งกว่าเขาอีก

"บอกฉันทีว่าไม่ใช่" ทายดาที่เปิดประตูรถเกิดการนั่งงัน พิมพำราวกับว่าตัวเธอเองแค่เพื่อไป

กวินก็เช่นกันที่นั่ง แต่แล้วเขาก็ยิ้มหน้าบาน ซึ่งทำทางแบบนั้นดึงทายดาให้หลุดจากภวังค์ พลันแววตาก็แปรเปลี่ยนจากความตั้งใจที่ได้ของเป็นสายตาขุ่นเขียวแทน ที่ได้เห็นคนไม่พึงประสงค์จะเจอยืนยิ้มแบ่นแล่นรออยู่

"ใช่คุณ ผมเอง" ทันทีที่เขาตอบ ทายดาที่แทบจะปิดประตูไปพร้อมๆ กันดีที่ชายหนุ่มเอามือยันบานประตูไว้ได้ แต่ทายดาเองก็ไม่ยอมแพ้

"รับของก่อนสิคุณ ผมมาแทนน้อง เดี่ยวมันไม่ได้เงิน" หญิงสาวที่กำลังยืนอยู่ประตูบ้านจำต้องหยุดมารับของตามที่เขาบอก เธอเองเห็นกรณีคนขับรถส่งอาหารแล้วปลายทางไม่รับหรือไม่มีตัวตนอยู่จริงจนต้องรับผิดชอบค่าอาหารทั้งหมดมานักต่อนัก ทำให้ต้องรับอย่างเสียไม่ได้

"เพราะหิวหรอหนะ อ้อ! แล้วทำไมมาช้าขนาดนี้ ไม่แจ้งด้วยว่าถึงไหนแล้ว คงต้องคอมเพลนบริษัทหึกรอบ" ทายดายื่นมือไปรับของพลาซงูไปอย่างนั้น ซึ่งมันเป็นจิ้งหะเดียวกันกับกวินที่มัวแต่กดโทรศัพท์ว่าเสร็จงานรีบร้อย ทั้งสองจึงแตะมือกันโดยไม่รู้ตัว

ภาพรถบัสที่กำลังวิ่งเลียบชายหาดกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับร่าง

เลื่อนรางของผู้ชายคนเดิมที่เขาเห็นเมื่อวานโผล่อยู่ข้างรั้วบ้าน

เป็นกวีนิเองที่ตกใจรีบสะบัดมือออกจนถุงอาหารเกือบร่วง ยิ่งทำให้
 ทายดาไม่พอใจเข้าไปใหญ่

"เฮ้อ! คนยังไม่ทันรับจะรีบปล่อยทำไม ถ้ามันร่วงจะให้ไปซื้อใหม่"
 ทายดาว่าเสียงดูจริงจัง

หลังจากตั้งสติได้เขาก็รีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ แม้จะเจอแบบนี้
 เป็นประจำแต่ก็มีผลตกใจบ้างในเวลาที่ไม่ได้ตั้งใจ

"กตริบอาหารให้ผมด้วย" เขายื่นโทรศัพท์ให้ดู ซึ่งปกติแล้วไม่จำเป็นต้อง
 ที่จะต้องกตริบจากโทรศัพท์ของคนขับ เพราะฝ่ายผู้รับสามารถกดได้จาก
 โทรศัพท์ของตนเอง แต่เมื่อใหม่หมาดๆ อย่างกวีนิก็ทำลงไปด้วยความไม่รู้
 หน้าข้าหญิงสาวกลับเอ๋อมือมารีบอีก และเมื่อเธอส่งกลับมา กวีนิก็คว้าหีบ
 เข้าทันทีที่มีมือนุ่มทำเป็นเนียนว่าจะรับโทรศัพท์คืน

รถบัสสองชั้นดูโอ้อาก่าลิ่งวิ่งเลียบหาด ภายในมีพนักงานในชุดฟอร์ม
 บริษัทที่นั่งกันเต็มคันรถ ก่อนจะเลี้ยวเข้าริสอร์ทที่มีป้ายต้อนรับพนักงาน
 ซึ่งไว้หน้าทางเข้า และรถบัสไม่ได้มีคันเดียว

"นี่! เมื่อคืนยังโดนดาไม่พออีกหรือ หรืออยากจะให้ด่าอีก" เสียงทายดา
 ดังแหลมขึ้น กวีนิเองก็หลุดออกจากภาพนิมิตนั้นมาเห็นหญิงสาวจ้องเขา
 ตาเขียวบึ้งพร้อมกับการชักมือนุ่มหลบไปด้านหลัง

"ส่งเสริจก็ไปได้แล้ว" เธอไล่

"เดี๋ยวก่อนคุณ" กวีนิที่ตอนนี้เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า
 เกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้นส่งเสียงเรียกหลังจากทายดาปิดรั้วไปแล้ว

สภาพเขาตอนนี้คือการเกาะประตูรั้วด้วยสายตาอดอ้อนปนอยากรู้อยาก
 อยากรู้เห็นพร้อมกับส่งเสียงเรียกคุณๆ จนเจ้าของบ้านอย่างทายดาต้อง
 กลั่นใจหันกลับมามองด้วยความระอา เจอชายหนุ่มซี้ไปที่ข้างประตูแล้วก็
 ได้แต่มองตาม

"เขาอยู่ตรงนี้" กวินบ้องปากบอกราวกับไม่ยากให้เพื่อนบ้านได้ยิน หญิงสาวทำหน้าที่เต็มไปด้วยคำถาม ก่อนจะถอนหายใจเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาหมายถึงอะไร

"ไปเล่นกับน้องที่บ้านนะ" ทยาต่ายก็ไหล่เดินฉับๆ เข้าบ้าน ไม่หันกลับมาสนใจเขาอีก

กวินหันไปมองหน้าวิญญาณที่ยืนหลบบๆ ซ่อนๆ ด้วยความขัดใจ

"ยากหน่อยนะ คนไม่ให้ความร่วมมือ ไว้คราวหลัง" เขาบ่นลอยๆ แต่ทยาต่ายหันกลับมาได้ยืนพอดี

"อ้อ! แล้วนี่ไม่ต้องคิดจะมาก็ไหนะ มาอีกเมื่อไหร่ฉันแฉ่งตำรวจแน่ ก่อกวนและคุกคามนะ เข้าใจไหม ถ้าเห็นคนขับชื้อนี้รับงานเมื่อไหร่ แม่จะกดแค้นเซิลทันทีเลย" เธอว่าเขา "แล้วก็มุกผีตามبابอะไรนั้นอีก เอาไว้ไปหลอกเด็กก็เถอะ เผลอๆ เด็กมันยังไม่กลัวเลยด้วยซ้ำ คงมองว่าตาลุงนี่เป็นโรคประสาท"

ทยาต่ายยาวจนกวินอึ้งแล้วอึ้งอีก

"โอ้โห สวยอย่างเดียวไม่ได้หรือคุณ ทำไมต้องตีฝีปากขนาดนี้ด้วยเนี่ย" เขาพูดออกมาบ้างหลังจากที่ยืนนิ่งให้โดนว่าตั้งนานสองนาน

"จ๊ะ ฉันรู้ว่าฉันสวย ขอขอบคุณ ไปไหนก็ได้แล้ว" พูดจบร่างเพรียวก็พาตัวเองเดินหายเข้าบ้านไปโดยไม่หันกลับมามองเขาอีก กวินทำเสียงในลำคอเซ็งไม่พอใจ

"เดี่ยวได้เจอกันแน่ ปากจืดๆ อย่างนี้ล่ะชอบนัก จะสวนกลับให้หนักเลยคอยดู"

ชายหนุ่มพึมพำก่อนจะขี้นิ้วเหมือนสั่งกับวิญญาณที่ยังยืนอยู่ให้คอยจับตาดูคนในบ้าน ซึ่งวิญญาณตนนั้นก็พยักหน้าตอบรับตามเขาไปเสียด้วย

บทที่ 2

ฉันรู้ว่าฉันช่วย

บอर्डแจ๊จข่าวสำหรับพนักงานที่ชั้นล่างสุดของบริษัทถือเป็นประเด็นร้อนในการทำงานวันแรกของสัปดาห์ด้วยใบหน้าคนโกงที่แปะหราอยู่เต็มพื้นที่อันประกอบไปด้วยกรรมกรกิตติมศักดิ์ของบริษัท เลขานุการ หัวหน้าฝ่ายนำเข้าอุปกรณ์ และพนักงานฝ่ายขายสาขาภาคอีสาน พร้อมประวัติการโกงร้ายยาวเรียงต่อๆ กัน สร้างประเด็นฉาวในกลุ่มช่างไม้ที่ได้ดีเลยทีเดียวทีเดียวเรียกว่าวันนี้แทบจะไม่ต้องฟังอะไรทั้งนั้นนอกจากเสียงซุบซิบยิบย่อยที่วิเคราะห์เหตุการณ์เป็นชิ้นเป็นตอนราวกับเป็นผู้ร่วมชบวนการไปด้วยกัน ระบบสันแจ๊จเตือนจากแอปพลิเคชันแชตกระเพื่อมอยู่ตลอดเวลา บ่งบอกให้รู้ว่าห้องแชตของสามสาวกำลังสนทนากันอย่างออกรสชาติแน่นอน

'ตามคำให้การบอกว่ากรรมการเป็นคนต้นคิดและบงการให้เลขาฯ กับฝ่ายนำเข้าเป็นคนปลอมแปลงราคาสินค้า'

นลินีพิมพ์ส่งข่าวไปในแอปพลิเคชันแชตกรู๊ปที่มีทั้งสามสาวอยู่ด้วยกันตามที่โดนเรียกไปร่วมฟังคำให้การเมื่อสุดสัปดาห์

'แล้วก็ไปเสนอฝ่ายบัญชีว่าต้นทุนวัตถุดิบจากทางต่างประเทศราคาสูงขึ้น
เลยต้องเบิกเงินเพิ่ม'

'ร้ายกาจมาก'

นิสรามีพิมพ์ตอบพร้อมกับส่งสติ๊กเกอร์เป็นรูปตัวการ์ตูนกำลังโดนตี

'กรรมการสารภาพว่าที่ทำเพราะกรรมการกับเลขาฯ เอาเงินไปเที่ยว
ต่างประเทศด้วยกัน เสนอบัญชีว่าต้นทุนเพิ่มไม่พอ ยังไปบังคับให้ฝ่ายขาย
โก่งราคาลูกค้า นอกเหนือจากใบเรียกเก็บเงินโดยอ้างว่าเพื่อลดภาษีให้ลูกค้า'

นลินีเล่าต่อ

'อ้อ โอนเข้าบัญชีตัวเองแล้วบอกว่าเนีย... เลียงภาษีให้แล้ว อย่างนั้นสินะ
บริษัทเราเป็นพ่อค้าคนกลางก็เลยใช้ช่องโหว่นี้นั่นเอง เข้าใจทำ'

ทยาดาสนทนาบ้างหลังจากอ่านมาได้สักพัก

'แต่เดี๋ยวนะ กรรมการกับเลขาฯ เอาเงินไปเที่ยวต่างประเทศ แสดงว่า
สองคนนั้น...'

นิสราส่งสติ๊กเกอร์รูปการ์ตูนทำหน้าที่หน้าสงสัย

นลินีจึงส่งกลับด้วยสติ๊กเกอร์ตัวการ์ตูนที่ยกป้ายเครื่องหมายถูก
เป็นการตอบคำถามนั้น

ทยาดาที่อ่านข้อความทั้งหมดได้แต่ทำหน้าที่แบ่ นึกถึงภาพกรรมการ

กิตติมศักดิ์รู้เรื่องราวคร่าวๆ ฟอลงพุ่งพล้ำกับเลขาฯ สาวหน้าสวยตัวเล็กๆ แลดูนุ่มนวลบอบบางเมื่อครั้งที่ประชุมรวมทุกสาขาแล้วก็เกิดอาการกระอักกระอ่วนพิกล เธอสะเกลียดกรรมการคนนี้นักตั้งแต่ตอนที่เจอกันครั้งแรก

ก็พวกเล่นทำหน้าที่รู้มกรรมใส่เธอตลอดการประชุม จนเธออยากจะเอานิ้วจกตาให้บอดไปข้าง

'ฝ่ายนำเข้ากับฝ่ายขายเลยโดนร่างแหไปด้วยตามระเบียบ'

นลิสรว่า

'ก็คำสั่งกรรมการนี่จะ ใครจะไปขัดได้'

นลินีสมทบ

'ฉันจำได้ว่าตาแกนั้นก็เคยก่อเรื่องก่อตึกใส่แกนี่หว่าทอย'

นลินีกล่าวถึงประเด็นเมื่อครั้งก่อน ซึ่งหยาดตาเองก็ได้แต่ส่งสติ๊กเกอร์พยักหน้ากลับไป

'รอดไปวะเพื่อน'

หยาดตาเองก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ฝ่ายนั้นเปลี่ยนเป้าหมายไป

ทว่าอย่างไรก็ไม่พ้นการถูกนินทาอยู่ดี เพราะตอนที่เข้าประชุมกรรมการคนนั้นแสดงออกอย่างชัดเจนว่าสนใจในตัวเธอเป็นอย่างมาก คงมีคนเข้าร่วมประชุมคนไหนสักคนสังเกตเห็นและไปแพร่กระจายข่าวกันอย่าง

รวดเร็ว กระฉวยว่าเธอหวานแสนหีไสดาแก่นั้น!

แม้จะเป็นแค่การเข้าร่วมประชุมใหญ่แค่สองสามวัน แต่การนินทาที่ยาวนานอยู่เป็นเดือน บางข่าวถึงกับบอกว่าเธอไล่ตามไปถึงบ้านใหญ่ของกรรมการคนนั้นเพื่อแสดงตัวเป็นเมีย น้อยอย่างออกหน้าออกตา ไม่รู้จะไปทำอะไรกรรมอะไรไว้ แค่แต่งหน้าแต่งตาจัดเต็มตามอารมณ์ในแต่ละวัน เข้าหน้าก็หาว่าชอบอ่อย จนต้องมาพักสัปดาห์ที่ทำงานและการเงินมากกว่าเสียเงินหา ไม่เช่นนั้นเธอคงเป็นบ้าและลาออกจากบริษัทไปแล้ว

'กลางวันแจ่มก้นที่โต๊ะหน้าร้านป้าเหมือนเดิมนะ มีเรื่องเด็ดกว่านี้จะเล่า ตอนหนึ่งงานเช้า 'ไม่ว่างพิมพ์แล้ว'

นลินีพิมพ์บอกทั้งสองสาว

อันที่จริงงานก็ยุ่งด้วยกันหมดทั้งสามคน แต่สกิลความไวในการพิมพ์ทั้งสามก็ไม่เป็นรองใครเหมือนกัน

หนึ่งวินาทีคุยกันได้เป็นหน้ากระดาน...

ทยาตายังเคยแอบขำที่นิสราสารภาพว่าที่พิมพ์เก่งขนาดนี้ไม่ใช่เพราะวิชาการพิมพ์ในสมัยเรียน แต่เป็นวิชาการจับผู้ชายสมัยโปรแกรมเซตบนโลกออนไลน์ถือกำเนิดขึ้นมาใหม่ๆ รวมไปถึงสกิลการแต่งภาพขั้นเทพของนลินีอีกคนหนึ่งด้วย

ส่วนทยาตาเองเก่งเพราะตอนเรียนล่วนๆ เนื่องจากเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย ไม่ค่อยมีเวลามาใช้โปรแกรมเซตหาใครเหมือนคนอื่นเขา

สภาพห้องอาหารสำหรับพนักงานในวันนี้เนื่องแน่นไปด้วยเหล่าพนักงานที่จับเป็นกลุ่มเยอะกว่าทุกวัน เนื่องจากเป็นช่วงใกล้สิ้นเดือน ห้องอาหารส่วนกลางแห่งนี้เลยกลายเป็นสถานที่สำคัญขึ้นมาในทันตาด้วยราคาอาหาร

ที่ย่อมยากว่าร้านอาหารรอบบริษัท ทายดาไม่แปลกใจเพราะมันก็วนลูบบแบบนี้เช่นทุกเดือน ในขณะที่ตัวเธอใช้บริการเป็นประจำ น้อยครั้งที่เธอจะออกไปหาทานข้างนอกกับเพื่อน หรือไม่ก็ออกไปพบลูกค้านอกสถานที่ที่เท่านั้น

ฉะนั้นหลายๆ กลุ่มในบริษัทมักจะรู้ว่าโต๊ะหน้าร้านข้าวราดแกงจะเป็นโต๊ะประจำของเธอ นิสร้า และณินี ให้ความรู้สึกประหนึ่งสามสาวคนเด่นคนดังประจำโรงเรียนมัธยมอย่างไรอย่างนั้น

วันนี้เป็นทายดาที่เคลียร์งานเสร็จก่อนใครจึงได้ลงมานั่งรอประจำที่ระหว่างนั้นอีเมลส่วนตัวที่ใช้เฉพาะภายในบริษัทก็แจ้งเตือนจอบล็อดเครื่องกะทัดรัด หลิงสาวไล่เปิดอ่านก่อนจะบันทึกนัดหมายลงปฏิทิน

'พรุ่งนี้เวลาเก้าโมง มีประชุมใหญ่หัวหน้าแผนกทุกแผนกที่ห้องประชุมใหญ่'

"ห้องประชุมใหญ่" จึงก็หมายถึงหัวหน้าแผนกทุกสาขาละสิ" ทายดาพึมพำ

เมื่อใดที่มีการเรียกประชุมที่ห้องใหญ่ เมื่อนั้น 'สพล' ก็ต้องมา บุคคลที่ทายดามอบโล่น่ารังเกียจให้เป็นอันดับหนึ่ง แข่งหน้ากรรมการเผ่ารายนั้นเข้าไปอีก

คนที่ทำให้เธอโดนนิทาไปสามบ้านแปดบ้านว่าใจง่ายไปนอนให้ทำเมื่อสัปดาห์ที่แล้วแค่เพราะสพลมีโอกาสติดตามเข้ามาดูสินค้าที่สำนักงานใหญ่เมื่อต้นเดือน พอมาเจอเธอที่เพิ่งกลับจากนัดพบลูกค้าเข้าก็ตามมาตีจนนำราคาญ แม้จะปฏิเสธไปแต่เขาก็กลายเป็นว่าเธอเล่นตัวกลบเกลื่อนเพราะอยู่ในเขตบริษัทเลยไม่กล้าเปิดเผย บ้างก็ว่าโดนเมียหลวงตาเผ่าคนนั้นเล่นงานจนต้องหาเป้าหมายใหม่ เลยต้องทำตัวราวกับจับตัวเองใส่ตะกร้าล้างน้ำเข้าเสียหน่อยให้ดูมีราคา

ทายดาแทบอยากที่จะจับคนต้นคิดกุข่าวมาตัดสินที่ละคน แต่ก็ยัง

จับไม่ได้เสียที จับได้แต่พวกลูกจ๊อกที่ไปพึ่งเขามาอีกที สาวไปไม่ถึงคนคู่ข่าว
ไม่พอ ไอ้คนที่พยายามอยากจะเป็นข่าวกับเธอก็ขยันสร้างเรื่องนัก

คำโบราณที่ว่าหมากัดต่อยากัดตอตอบ ทყาดาศักเริ่มไม่แนใจแล้วว่าเธอ
ควรจะเริ่มกัดตอบบ้างเสียทีดีไหม

นิสรากับนลินีตามมาพร้อมกับแก้วชาไข่มุกรสโปรดของทยาดดา โบกไม้
โบกมือให้อีกคนที่ก้มหน้าก้มตาเลื่อนนิ้วบนแท็บเล็ตไม่สนใจใคร

"อ๊พเด็ดข่าวกับเขาเหมือนกันหรือ" นิสราตบ้ำทยาดดาจนเจ้าตัว
สะตู่

"มีอะไรให้อ๊พเด็ดอีก ก็แค่บันทึกนัดหมายการประชุมพ่วงนี่เอง"

เพื่อนสาวชะงอกหน้าดู เห็นอย่างที่ทยาดดาบอกว่ากำลังบันทึก
นัดหมายจริงๆ ก็ได้แต่ทำหน้าเนือยๆ

"ตกข่าวตลอด" นิสราสายหน้าอย่างอ่อนใจ

"เข้าเรื่องต่อจากเมื่อตอนเช้าดีกว่า" นลินีถือจานข้าวลงนั่งพร้อมกับ
เปิดประเด็นของเมื่อช่วงเช้าเสียเอง

"กรรมการบริษัทยอมรับว่าตอนนี้ถึงแตก แล้วก็ได้น้องเลขาฯ เป็นเมีย
นานแล้ว ที่ต้องทำเพราะต้องเลี้ยงดูกันต่อไป"

ทยาดดาอึ้งมูมปาก สิ่งที่เธอคาดเอาไว้ในใจเงิบๆ คนเดียวไม่ผิด
ไปเลยแม้แต่หน่อย "มีน้องแล้วละสิ"

นลินีพยักหน้า

"มันก็มีอยู่แต่ไม่ก็เรื่องหรือกที่คนสองคนจะรวมหัวกันทำอะไรมีตๆ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนสองคนที่ทำงานอยู่ด้วยกันตลอดเวลา แล้วทำงานกับ
คนพรรคันันด้วยแล้ว ฉันสงสัยน้องเลขาฯ คนนั้นมากกว่านะ ไม่รู้ว่าเต็มใจ
หรือโดนหลอก"

"อย่าเพิ่งสงสัยอะไรมากเลย ฉันเองยังไม่มั่นใจว่าน้องเขาทำท่าจะ
อิตาลุงนั้นหรือกับใคร เพราะที่ยอมรับกันออกมาเหมือนน้องเขาทำท่าจะ

ซึ่งตาลุ่่งนั้นด้วยซ้ำไป" นลินีอธิบายถึงสีหน้าของอดีตเลขาฯ ที่ได้รู้ว่ากรรมการคนนั้นกำลังถึงแตก

แต่ยังไม่ทันจะได้เล่า เสียงฮือฮาวัวว้ายของกลุ่มพนักงานทั้งสาวแรกสาวสองโตะเอียงๆ กันก็ดังลั่นห้องอาหารจนสามสาวอดไม่ได้ที่จะเหลียวไปมองเห็นกำลังยื้อแย่งโทรศัพท์ที่กันใหญ่ นลินีได้แต่หันกลับมากลอกตามองบนด้วยท่าทางระอา

"ไม่เปิดตัวผู้ใหม่ก็ต้องจับโป๊ะใครได้สักคนแหละนะกลุ่มนั้น" นลินีกล่าวถึงเหตุการณ์ที่มักพบเจอได้บ่อยๆ ตามประสาของกลุ่มสาวแก่สาวเทียมเมื่อได้รวมทีมกัน

"ช่างเถอะ รีบกินรีบไปสิ จะได้ไม่ต้องไปทนฟัง" ทยาดาบอกพลางตั้งหน้าตั้งตาทานอาหารที่ปลีกตัวไปสั่งมาอย่างรวดเร็ว

พนักงานกลุ่มนั้นเป็นพนักงานบัญชีที่ทยาดาต้องติดต่อด้วยบ่อยๆ พอจะรู้นิสัยใจคอว่าไม่ค่อยชอบชี้หน้าเธอสักเท่าไรเลย ไม่อยากจะวุ่นวายด้วยมากนักถ้าไม่จำเป็น เพราะคนกลุ่มนี้แหละที่เธอสงสัยที่สุดว่าต้นตอของข่าวลือน่าจะถูกปล่อยมาจากคนเหล่านี้ เพียงแค่นี้ไม่มีหลักฐาน

"อ๊วย กร๊อตอะไรกันนักหนา หนวกหูจะแย" นิสราปน ทยาดาจึงเร่งให้เพื่อนๆ ทานข้าวให้เร็วขึ้นอีก

"เออ ฉันลืมบอกแก่ไปว่าฟรุ้งนี่แฮสพลมันมาด้วย ระวังเนื่อระวังตัวหน่อยนะทอย" นลินีที่เพิ่งนึกขึ้นได้รีบบอกเพื่อนสาวทันที

ทยาดารับคำ ไม่ต้องบอกเธอก็ระวังตัวจากคนนั้นจนแทบจะหาเกาะกำบังมาหุ้มไว้อยู่แล้ว คนบ้าอะไรที่แค่อยู่ใกล้ๆ ยังไม่ยอมให้ล้มหายใจร่วมกันผู้ชายอะไรที่ถือสีนตี หนาซ้ำยังหน้าหนาหน้าทนจนกระเบื้องต้องยอมแพ้ยังไม่นับความปลุกไร้ระตะออีก นอกจากนั้นก็หาอะไรดีๆ จากคนที่ซื่อสพลไม่ได้เลย ยกเว้นหน้าตาที่เธอเองประเมินไว้แล้วกว่าก็พอเข้าวัดได้แล้วหมาไม่หอน

"เรื่องชาวสื่อไม่ทันซา รอบนี้ฉันว่ามันมาพร้อมข่าวใหม่แน่ เคาไม่ถูกว่าจะมาไม่ไหนของมันอีก สันดานแบบนี้ไปขายของจังหวัดไหนก็ได้เมียไปทั่ว ช่างใจกล้าหน้าด้านมาวุ่นวายกับแก"

"ตบมือข้างเดียวมันไม่ดัง เว้นเสียแต่ว่าฉันจะตบหน้ามันนั่นแหละ มีโอกาสจะเอาให้หน้าสั้น" ทายดาพูดอย่างไม่เป็นทางการ แต่แวตาก็พร้อมเอาจริงดั่งคำพูด "แต่ก็ไม่อยากตบ คนแบบนี้ไปยุ่งด้วยมันจะพูดพล่อยๆ ใส่ร้ายอะไรเราก็ได้ เสียเปรียบทุกทาง"

นิสราตบมือดังอย่างถูกใจ "เนีย ก็บอกแล้วว่าให้มีแฟนเป็นตัวเป็นตน"

"มีแล้วจะช่วยให้ฉันหายจากการโดนนินทาหรือไง" ทายดาอ้อนถาม "ถ้ามีไว้แค่นั้นไม่มีดีกว่า"

นิสรา กับ นลินี สายหน้าตักที่ทายดาทำตัวเป็นคนแอนตี้ความรัก เสียเต็มประดา แต่ก็ไม่มีใครเคยรู้ว่าสาเหตุใด ทำให้ทายดาจึงคลั่งคล้าย คลับคลาจะเป็นโรคเกลียดความรักเข้าไปทุกที

"เจ๊ชา ขอหนูหนึ่งเบียดหน่อย"

จรีต้ออันแอ่นในร่างผู้ชายตัวผอมบาง ส่วนสูงไม่พอนี้กันกับสามสาวเท่าใดนัก ปรีเข้ามานั่งข้างนลินีอย่างไม่ได้รับเชิญ ตามมาด้วยเหล่าเพื่อนสาวที่มายืนมองด้วยข้างหลัง เมื่อแม่ทัพเปิดมาแล้วก็ไม่แปลกที่จะมีลูกทัพตามกันมาเป็นโขง

"เข้าเรื่องแล้วกันนะคะเจ๊ชา" นลินีตัวต้วตามองคนเรียกที่ใช้สรรพนามแทนตัวหล่อนว่าเจ๊ราวกับหล่อนอายุหลักสี่หลักห้าไปแล้วด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะเอ่ยตัดรำคาญ

"มีอะไรกันอีก นี่เสียงกรี๊ดกร๊าดโวยวายจนฉันจะส่งไปตักเตือนอยู่พอดี"

ไต้ยีนตั้งนั้นพนักงานสาวไม่แท้ก็ไม่รอช้า รีบยื่นโทรศัพท์มือถือยี่ห้อใหม่ล่าสุด เปิดภาพบนหน้าจอขยายให้เห็นกันชัดๆ ทั้งโต๊ะ นิสราเองก็เปลือ

“ฉันไม่รับตำแหน่งเลขาฯ”

“ผมให้เงินเดือนได้เท่าที่คุณจะขอ” กวินเสนอ ทว่าหญิงสาวกลับแค่นหัวเราะออกมาแทน

“ถ้าเงินขอเงินเดือนสิบล้านคุณจะให้หรือเปล่านั้น”

กวินนิ่งจิ่งไปกับจำนวนเงิน แม้จะรู้ว่ากยาดาพูดไปเพราะความอยากเอาชนะ แต่เขาก็ตกลง “ได้! ไม่มีปัญหาอะไรสำหรับผม”

กวินตอบรับข้อเสนอม ยิ่งทำให้กยาดาหัวเสียหนักขึ้นไปอีก

“แต่เป็นคำสินสอดแทนแล้วกันนะถ้าจะขอขนาดนั้น”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะคราวช่วยหรือดวงตก ‘กยาดา’ หัวหน้าที่้มเชลส์สุดโหด ถึงเจอบุ๋มหล่อหน้าตาดี แต่ดันมาลอกจับมือพร้อมจับด้วยมุกไม่สร้างสรรค์ อย่างการบอกว่าเห็น ‘วิญญาน’ ตามติดเธออยู่

คนกลัวผีขึ้นสมองถึงกับสิ้น ออกปากด่าไล่ แต่ใครจะรู้ว่าคนที่เธอดำเนินนั้น จะเป็นคนเดียวกับ ‘กวิน’ กรรมการบริหารของบริษัทคนใหม่ เขามาถึงไม่ทันไรก็ต่อเรื่องย้ายเธอมาเป็นเลขาฯ ส่วนตัวกันที่ ด้วยข้ออ้างที่ว่าจะช่วยไล่ผี!

ผีก็กลัว หัวหน้าที่้ม่าหจูดหจิด

โหมะยังต้องคอยระแวง ‘สพล’ ชายหนุ่มอีกคนที่ตามตี้อเธอไม่เลิกรา และดูเหมือนว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิญญานตนนั้นอีกต่างหาก

งานนี้แม้หัวหน้าหุ่มคนดีเห็นผีได้จะออกปากอย่างมั่นใจว่าจะช่วยปกป้องเธอ แต่บอสคะ... การที่ฉันช่วยช่วยช้อนแบบนี้มันเรียกว่าปกป้องได้ที่ไหนกัน!

ชวนคุณมา
อ่านหนังสือ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2761-5

9 786160 627615

ราคา 359 บาท